

Menjar insectes per acabar amb la fam?

Escrit per Esther Vivas *

dimecres, 29 de maig de 2013 19:19

OPINIÓ

L'Organització de les Nacions Unides per a l'Alimentació i l'Agricultura, la FAO, ha publicat recentment un informe que ha despertat cert enrenou: [Insectes comestibles. Perspectives de futur per a la seguretat alimentària i l'alimentació](#), en què recomana el consum d'insectes perquè un nombre cada vegada més gran de persones pugui menjar. Però, posar fi a la fam al món passa per començar a consumir insectes o per fer accessible el menjar a la gent? Jo em decanto per la segona opció.

No tinc res en contra del consum de 'bitxos', que en d'altres latituds està plenament estès. Segons la FAO, avui al planeta almenys dos mil milions de persones n'ingereixen regularment: escarabats, erugues, abelles, formigues, llagostes i un llarg etcètera; un total de 1.900 espècies que són consumits en països de l'Àfrica, l'Àsia i, també, l'Amèrica Llatina. Segons l'informe, contenen moltes proteïnes, greixos i minerals. Aquí, però, només el fet de pensar de posar-nos-en un a la boca ens fa fàstic.

Les tertúlies i debats que aquests dies han girat entorn de la proposta de la FAO en mitjans de comunicació diversos, ho han fet amb una clara mirada etnocèntrica del que mengem, associant el consum d'insectes a un comportament primitiu, com si nosaltres tinguéssim la veritat absoluta sobre què es pot i què no es pot menjar. Em pregunto què pensarien en d'altres països dels cargols en salsa, del conill a la brasa o, per acabar-ho d'arrodonir, de la paella d'arròs i conill amb cargols? Crec que més d'un centre-europeu no aguantaria ni dos minuts a taula imaginant la seva mascota cuinada com un bistec i envoltada de mol·luscos bavirusos.

Menjar insectes per acabar amb la fam?

Escrit per Esther Vivas *

dimecres, 29 de maig de 2013 19:19

Però, més enllà de consideracions culturals, crec que el problema de la fam s'ha d'abordar des d'una altra perspectiva. No es tracta, com a solució màgica, d'apostar per la ingesta d'insectes, independentment de les virtuts nutritives que puguin tenir, sinó que el *quid* de la qüestió és preguntar-nos com, en un món ple d'aliments, hi ha tantes persones que no tenen res per menjar. Avui, el problema de la fam no rau en la producció, sinó en la distribució. No es tracta de produir més, o de cercar comestibles nous, sinó de distribuir els que ja existeixen i de fer-los accessibles a la gent.

Segons la FAO, en l'actualitat, es conrea prou per alimentar dotze mil milions de persones, i som set mil milions. Hi ha menjar. El problema és a mans de qui es troba aquest menjar. Els aliments s'han convertit en un instrument de negoci per part d'unes poques multinacionals de l'agroindústria que prioritzen els seus interessos empresarials a les necessitats alimentàries de les persones. D'aquesta manera, si no tens diners per pagar el preu cada dia més car del menjar o accés als mitjans de producció –com terra, aigua i llavors– no menges.

Posar fi a la fam passa per exigir justícia i democràcia en les polítiques agrícoles i alimentàries; i tornar als pobles la sobirania alimentària, la capacitat de decidir sobre què i com es produeix, distribueix i consumeix. Posar per davant drets a privilegis; i apostar per un altre model d'agricultura i alimentació: de proximitat, pagesa, agroecològica... Només així tothom podrà menjar.